

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 6Co/81/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812217351  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3812217351.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a členov senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobkyne R. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., N. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Gažíkom, so sídlom Prievidza, Bojnická cesta 7, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú pred súdom koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 6C/27/2019 - 329 zo dňa 21. septembra 2020 takto

### rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (tretím v poradí) súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 3 646,14 eur, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,64 %. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody (vrátane nemajetkovej ujmy) vo výške 4 685,85 eur na tom základe, že táto jej mala byť spôsobená v dôsledku trestného stíhania, ktoré boli voči nej vedené, no v konečnom dôsledku bola spod obžaloby oslobodená z dôvodu, že stíhaný skutok nie je trestným činom. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že uznesením ČVS: ORP 1559/1/OSV-PD/09 zo dňa 23.09.2009 bolo voči žalobkyni začaté stíhanie za prečin porušovania domovej slobody - podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, vo veci bola podaná obžaloba a Okresný súd Prievidza vydal dňa 31.12.2009 vo veci 2T/271/2009 trestný rozkaz, voči ktorému podala žalobkyňa odpor. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza 2T/271/2009 zo dňa 14.05.2010 bola žalobkyňa uznaná za vinnú. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 23To/104/2010 zo dňa 25.11.2010 bol prvostupňový rozsudok zrušený v celom rozsahu a žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Z výpovede svedkyne MUDr. E. N. vyplynulo, že žalobkyňa je jej pacientka od r. 1999. Od r. 2000 ju opakovane navštívila s problémami, ktoré vyúsťovali z konfliktov v manželstve, v dôsledku čoho jej bola nasadená liečba a doporučená psychologická a psychiatrická konzultácia. Následne na odporúčenie psychológa bola navrhnutá PN. V roku 2009, v čase, keď bola žalobkyňa PN z dôvodu pracovného úrazu, bola svedkyňa dotazovaná pracovníkmi polície, či je navrhovateľka schopná prevozu a výsluchu. Podľa svedkyne problémy, ktoré so žalobkyňou riešila, vyplývali z nezhôd medzi manželmi a neskôr z nezhôd, ktoré vyplývali z užívania bytu. Z výsluchu svedka Mgr. X. A. (policajta) súd zistil, že žalobkyňu poznal v súvislosti s trestným konaním, a to keď sa dlhodobo nedostavovala na výsluch z dôvodu PN. Túto situáciu chcel odkonzultovať s jej ošetrojúcou lekárkou MUDr. N., ktorá uviedla, že žalobkyňa je výsluchu schopná. Výsluch sa následne realizoval a je pravda, že v tom čase z dôvodu zabezpečenia výsluchu uvažoval aj o väzbe. Nepamätal si akým spôsobom bola žalobkyňa dopravená do ambulancie MUDr. N. a na ostatné veci si z dôvodu odstupe času nevedel spomenúť. Z výsluchu svedka E. C., kamaráta

žalobkyne, mal súd zistené, že vedel o jej problémoch s bývalým manželom, a preto, že v r. 2009 počas 8 mesiacov nemala kde bývať, tak jej poskytol ubytovanie v jeho trojizbovom byte, v ktorom býval on a jeho dve deti. V tom čase vedel o jej problémoch intenzívnejšie. Synom sa venovala tak, že im prala, varila, nosila stravu. Deti za ňou do jeho bytu nechodili, pretože nechcela, aby synovia a jej bývalý manžel vedeli, kde býva. Potom si našla bývanie. Čas, ktorý prežila u neho, hodnotí ako obdobie, v ktorom prežívala psychickú traumu, a to preto, že sa nemohla starať o svoje deti. Obaja jej synovia navštevovali strednú školu, potrebovali lepšiu starostlivosť, psychické problémy vyúsťovali do toho, že jej začali vypadávať vlasy. Počas tohto obdobia s ňou svedok strávil jednu dovolenku v Chorvátsku. Svedok potvrdil skutočnosť, že vyhľadala odbornú pomoc. Situáciu ohľadom návštevy polície znášala zle, prejavovalo sa to tak, že mala hlavu v smútku, plakala. Z výsluhu svedka G. K., syna žalobkyne, mal súd zistené, že na základe dohody sa žalobkyňa odsťahovala. Keď sa z bytu odsťahovala, zabezpečovala jeho starostlivosť tak, že mu nosila stravu a čistú bielizeň. V byte, kde bývala, ju nenavštevoval, lebo tam býval cudzí muž s deťmi. Svedok potvrdil, že žalobkyňa mala zdravotné problémy v súvislosti s rozvodovým konaním. Z výsluchu svedka MUDr. P. J. mal súd zistené, že si nepamätá konkrétnejšie na vyšetrenie žalobkyne vzhľadom k tomu, že ide o lekársky nález starý 3 roky a denne vyšetří 20-30 ľudí. Nevedel uviesť ani z čoho vyplývali psychické problémy žalobkyne nakoľko on vo svojej praxi diagnostikuje ochorenie a neskúma jeho príčinu. Svedok uviedol, že za psychosociálny fakt možno pokladať aj trestné konanie. Z výsluchu svedka C. K., syna žalobkyne, mal súd zistené, že od času, kedy bola podaná obžaloba, a žalovaná bola odsúdená, tak sa v byte nezdržiavala (od roku 2009 - asi), vtedy nastúpil na VŠ, v byte trávil čas v týždni od štvrtka do nedele. Keď tam bol napr. v piatok, klopali opakovane policajti na dvere, či tam matka nie je. Ona sa tam nezdržiavala. Stretával sa s ňou len vtedy, keď priniesla jedlo pred vchod resp. oblečenie na opratie. Žalobkyňa sa v byte nezdržiavala z dôvodu trestného stíhania. Táto situácia bola od rozvodu, kedy sa neznášali s otcom, neznášajú sa doteraz. Otec tam býval na striedačku, raz tam bol, raz nebol. Keby takáto situácia nebola, mama by deti nebola dobrovoľne opustila. Ľudia sa o nich zaujímali z toho dôvodu, že často tam chodili policajti. Konštatovali, že policajti chodia k ním častejšie ako poštár. Cítil sa nepríjemne, keď mu kamaráti ukazovali klepetá rukami, t. z. že už mamu berú v tom zmysle, že už si idú po ňu. Rovnako tak otec, keď prišla sociálna pracovníčka do bytu, povedal, že matka je odsúdená a nemá na deti nárok. Od žalobkyne vie, že v čase keď bola PN, ju policajti chceli zobrať do Žiliny do väzby. Bol z toho rozčarovaný, rozhnevaný, pretože nevedel, či konkrétne toto je prípad na väzbu. Žalobkyňa sa o deti starala, poskytovala stravu, oblečenie, posielala peniaze, výživné a hlavne ho hnevalo to, že sa s ňou stretával vonku mimo bytu, v ktorom vyrastal. V tom čase matka bývala unavená, mávala migrénu, brala ibuprofén. Keď prišiel podací lístok zo súdu, videl na jej tvári, že ide o správu, ktorá ju nie veľmi potešila. Bola to pre ňu stresujúca vec. Bola utrápená z toho všetkého, nešťastná, že nemôže byť s deťmi. V tom čase bývala u kamaráta, svedok tam za ňou nechodil. Fungovali s bratom ako normálna rodina. Keď prišiel zo školy, bolo navarené, spoločne sa najedli. Rozprávali sa, prípadne večer si pozreli spolu film. Keď nastala táto situácia, tak vlastne zostali s bratom sami, svedok ako plnoletý a brat ešte ako maloletý. Matka má priateľskú, veselú, kamarátsku povahu, dá sa jej zdôveriť. V súdenom čase už nebola taká kamarátska, energická, bolo vidno, že ju tá situácia s otcom vyčerpáva. Menej sa rozprávala, viac spala, bola unavená. Svedok mal vedomosť, že matka bola právoplatne odsúdená. Situácia keď matka bola právoplatne odsúdená sa ich dotkla. Tým, že musela opustiť byt, kde zostal on s bratom. Nepríjemná bola aj reakcia susedov. Tieto veci odsúdenia sa s ním aj s matkou stále nesú. Svedok nevnímal obdobie rozdielne medzi tým, kedy bola právoplatne odsúdená a kedy bola oslobodená spod obžaloby. On to vníma ako celé jedno obdobie. Matka odišla z bytu nie z dôvodu civilného rozhodnutia o vypratani bytu, ale z dôvodu trestného stíhania. Myslel si, že mama aj napriek zákazu tam bude s nimi môcť bývať, lebo takáto situácia bola aj obrátene voči otcovi a ten s nimi v byte býval, preto si myslel, že to bude umožnené aj mame. Vie, že mama bola právoplatne v trestnom konaní odsúdená, avšak nevie za aký trestný čin, bolo to v r. 2009. Žalobkyňa podaním zo dňa 23.02.2012 požiadala Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie svojho nároku, ktorého sa domáhala v tomto konaní. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v liste zo dňa 20.07.2012 uviedlo, že žiadosť žalobkyne bola predbežne prerokovaná v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom žiadosti nebolo vyhovené z dôvodu, že nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Žalobkyňa požiadala Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie svojho nároku, ktorého sa domáhala v tomto konaní. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v liste zo dňa 30.10.2012 uviedlo, že žiadosť žalobkyne bola predbežne prerokovaná v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom žiadosti nebolo vyhovené z dôvodu, že ju považuje za nedôvodnú. Súd prvej inštancie pôvodne konal s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky ako so zástupcom žalovanej a rozsudkom č. k. 6C/142/2012-163 (v poradí druhým v tejto veci) zo dňa 12.04.2017 výrokom I. zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi sumu 3

646,14 eur, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,64 %. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 16Co/1/2017 - 239 zo dňa 26.09.2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a následne na dovolanie žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací uznesením 7Cdo/39/2019 zo dňa 25.09.2019 oba tieto rozsudky zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že oba sudy konali s nesprávne určeným orgánom oprávneným konať v mene žalovanej v tejto veci. Súd prvej inštancie následne rozhodol o tom, že v mene žalovanej Slovenskej republiky bude v tomto konaní ďalej konať s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) s ohľadom na právny názor vyslovený najvyšším súdom, keď podľa ustálenej rozhodovacej praxe účinnosťou zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z., je určujúce aj v danej veci, že v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovanej, prokurátor podal v trestnej veci obžalobu a orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 1.1.2013 vždy generálna prokuratúra. Podľa žalovanej v trestnej veci v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia a aj v čase podania obžaloby boli splnené všetky predpoklady na takýto postup. V tomto čase bol právoplatný rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12C/65/2004 zo dňa 29.04.2008, právoplatný dňa 15.01.2009 a vykonateľný dňa 16.02.2009, na základe ktorého bola žalobkyňa povinná sa z bytu vysťahovať bez bytovej náhrady. Bolo preto dôvodné domnievať sa, že obvinená sa dopustila trestného činu neoprávneného zásahu do práv k predmetnému bytu a nemožno hovoriť o svojvôli orgánov činných v trestnom konaní, keď bola podaná obžaloba. V danej veci až v priebehu konania pred súdom došlo k zmene situácie tým, že dodatočne došlo k zrušeniu a zmene rozsudkov súdov, ktorými bola žalobkyňa - ako obvinená, zaviazaná vysťahovať sa z bytu bez bytovej náhrady. Aj keď v danej veci ide o objektívnu zodpovednosť, táto nemôže byť vnímaná ako absolútna a musia existovať výnimky z tejto zodpovednosti. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. f), § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. a), b), c), d), § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Súd prvej inštancie uviedol, že po zrušení ostatného rozsudku súdu prvej inštancie, riadiac sa právnym názorom dovolacieho súdu riešil najskôr otázku určenia orgánu konajúceho za štát a rozhodol, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v predmetnej veci je takýmto orgánom generálna prokuratúra. V trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovanej, pričom obžaloba bola prokurátorom podaná, je oprávneným orgánom od 01.01.2013 generálna prokuratúra. Súd dal do pozornosti ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, a to rozhodnutia 6Cdo 206/2019 zo dňa 22.04.2020 a 5Cdo 60/2017 zo dňa 27.02.2019. Žalobkyňa protiprávne konanie štátu videla v tom, že orgán činný v trestnom konaní vydal nezákonné rozhodnutie - uznesenie ČVS: ORP-1559/1-OVS-PD-2009 zo dňa 23.09.2009, ktorým sa začalo jej trestné stíhanie, ako aj v tom, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza 2T/271/2009 bola žalobkyňa uznaná za vinnú. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 23To/104/2010 zo dňa 25.11.2010 bol prvostupňový rozsudok zrušený v celom rozsahu a žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby pretože skutok nie je trestným činom. Zároveň žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní, pretože sa voči nej viedlo trestné konanie a v tom čase chýbal základný znak trestného činu - protiprávnosť jej konania. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhrady škody stanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to jednak tým, že stanovuje ako predpoklad náhrady škody (mimo iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené práve z dôvodu nezákonnosti a iba na to príslušným orgánom. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmy. Rozhodovacia prax súdov však už opakovane vyjadrila, že zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej úpravy, a to úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania, alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V danej veci ide o nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nie náhradu škody za nesprávny úradný postup v situácii, keď žalobkyňa - ako obžalovaná bola rozsudkom Krajského súdu v

Trenčine 23To/104/2010 zo dňa 25.11.2010 spod obžaloby prokurátora oslobodená, pretože skutok nie je trestným činom. V odôvodnení tohto rozsudku sa konštatuje, že ak súdy v občianskom konaní dospeli k záveru o nemožnosti vykonania exekúcie - vypratania predmetného bytu obžalovanou, nemožno prostriedkami trestného práva súčasne postihnúť obžalovanú za to, že by predmetný byt, ktorého bola stále vlastníčkou, protiprávne užívala ako byt iného. Je na mieste poukázať na okolnosti trestnej veci, z ktorej žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu škody. Súd prisvedčuje právnomu názoru žalovanej, že za škodu spôsobenú v trestnom konaní, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, zodpovedá štát, za ktorý koná generálna prokuratúra (viď rozhodnutie NS SR 8Cdo 289/2014 zo dňa 14.10. 2015), avšak uvedené nemôže platiť absolútne bez zreteľa na okolnosti každej jednotlivej veci. Z obsahu pripojeného trestného spisu je zrejmé, že dňa 23.09.2009, keď bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia obvinenej R. K., bol skutočne právoplatný rozsudok súdu Okresného súdu Prievidza 12C/65/2004 zo dňa 29.04.2008, právoplatný dňa 15.01.2009 a vykonateľný dňa 16.02.2009, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/148/2008 zo dňa 16.12.2008, ktorým bola obvinená zviazaná sa vysťahovať z bytu bez poskytnutia bytovej náhrady. V tomto čase bolo podľa názoru súdu dôvodné začatie trestného stíhania a aj vznesenie obvinenia, pokiaľ sa žalobkyňa v byte zdržiavala, čoho dôkazom je i prebiehajúce exekučné konanie o to viac, že prvostupňovým rozsudkom došlo k zmene skoršieho rozhodnutia, ktoré žalobkyňu oprávňovalo byť užívať. Je to preto, že súdne rozhodnutie vo veci 12C/65/2004 zo dňa 29.04.2008 bolo vydané až po tom (v dôsledku povolenej obnovy konania), čo práve na základe predchádzajúceho súdneho rozhodnutia v tej istej veci 12C/65/2004 zo dňa 21.09.2005, právoplatným v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.04.2006 sa stala nájomkyňou bytu žalobkyňa a práve na základe tohto práva nadobudla aj vlastníctvo k bytu zmluvou o prevode vlastníctva k bytu dňa 25.10.2006. Išlo o zložitý právny stav, keď aj po 16.02.2009 v prospech žalobkyne svedčalo jednak vlastnícke právo na základe kúpnej zmluvy a na druhej strane ju zaväzovalo súdne rozhodnutie o vyprataní bytu. Bolo preto dôležité, ako vyhodnotí orgán vznášajúci obvinenie tieto zložené skutkové a právne vzťahy. Žalobkyňa sa mala podľa uznesenia o vznesení obvinenia dopustiť trestného činu neoprávneného zásahu do práv k predmetnému bytu, ktorý skutok bol správne ohraničený časovým obdobím do 04.12.2009, kedy bol povolený odklad exekúcie. Ak dňa 04.12.2009 bolo právoplatne rozhodnuté o odklade exekúcie a v tomto rozhodnutí bola jednoznačne spochybnená povinnosť žalobkyne ako obvinenej vypratať predmetný byt, a to aj za žalované obdobie, a ktoré rozhodnutie upozorňovalo aj na prebiehajúce súdne konanie o neplatnosť zmluvy o nadobudnutí vlastníctva predmetného bytu žalobkyňou, vyšli najavo také okolnosti, ktoré bránili súdu rozhodnúť vo veci vydaním trestného rozkazu dňa 31.12.2009 a následne vydaním odsudzujúceho rozsudku dňa 14.05.2010. Kým od začiatku exekučného konania po rozhodnutie súdu o odklade exekúcie mohli vyšetrovacie orgány a prokuratúra uzavrieť, že žalobkyňa sa dopustila trestného činu neoprávneného zásahu do práv k bytu vzhľadom na všetky okolnosti a predovšetkým stále trvajúci a právoplatný rozsudok civilného súdu, ktorý ju zaväzoval byt vypratať, po tomto čase, teda po 04.12.2009 už trestný súd musel mať pochybnosti o dôvodnosti trestného stíhania, teda o tom, či žalobkyňa v súbehu s jej vlastníckym právom bola povinná byt aj za žalované obdobie vypratať, alebo nie. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že žalobkyňa sa ako obžalovaná bránila práve týmito skutočnosťami, podporenými aj tým, že konanie, ktorým sa jej bývalý manžel domáhal neplatnosti zmluvy, ktorou nadobudla vlastníctvo k bytu, bolo ukončené zamietnutím žaloby, avšak z dôvodu procesných nedostatkov - viď rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 5C/32/2009, právoplatný 28.10.2009. Správne potom odvolací súd v trestnej veci pri zrušení prvostupňového rozsudku tento zrušil a konštatoval, že obvinená bola stále vlastníkom bytu. Uvedené však mohol konštatovať odvolací súd až po tom, čo došlo k právoplatnému odkladu exekúcie do skončenia konania prebiehajúceho vo veci 9C/206/2009, kde až rozsudkom zo dňa 15.06.2010, právoplatným 18.08.2010, bolo rozhodnuté, že kúpna zmluva, ktorou žalobkyňa nadobudla vlastníctvo k bytu, je neplatná. Do tejto doby svedčalo v prospech žalobkyne jej vlastnícke právo, ktoré ju mohlo oprávňovať byt užívať, pretože účinky neplatnosti zmluvy nastali až právoplatnosťou tohto rozsudku. Uvedené súd konštatoval len na dokreslenie zložitosti právnej situácie, ktorá bola prítomná v čase prípravného konania a v čase podávania obžaloby. Na právnom závere o objektívnej zodpovednosti štátu za výsledok trestného konania, ktoré skončilo aj v danej veci oslobodením spod obžaloby, však tieto okolnosti nemôžu mať žiaden vplyv. Tak, ako niekoľkokrát konštatoval najvyšší súd vo viacerých dovolacích konaniach a aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci I.ÚS 320/2016 zo dňa 07.07.2016, uviedol aj súd prvej inštancie, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania a pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak

bolo trestné stíhanie zastavené, alebo obvinený bol spod obžaloby oslobodený, okrem iného aj z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, uznesenie, ktorým bolo obvinenie vznesené a aj záväzný pokyn prokurátora sú vždy nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila na tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (8Cdo 177/2017 z 26.01.2019). Vzhľadom na uvedené preto dospel súd prvej inštancie k záveru, že oslobodením spod obžaloby v trestnom konaní v štádiu konania pred súdom z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia a za štát v tejto veci koná generálna prokuratúra. Vzhľadom na doterajší priebeh konania a zmenu právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. v priebehu tohto súdneho konania, keďže žalobkyňa podala žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov na iné štátne orgány, ktoré jej žiadosti nevyhoveli, vzhľadom k tomu, že generálna prokuratúra aj v tomto konaní jednoznačne vyjadruje vôľu nevyhovieť nárokom žalobkyne, nebráni súdu rozhodnúť o nároku žalobkyne na náhradu škody aj bez podanej žiadosti o prerokovanie nároku priamo na generálnu prokuratúru. Vychádzajúc z uvedeného súd po doplnení dokazovania a rešpektujúc právny názor dovolacieho súdu a predtým odvolacieho súdu dospel k záveru, že štát voči žalobkyňi zodpovedá za nezákonné rozhodnutie podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z. z., a preto žalobkyňi by vznikol nárok na náhradu škody podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobkyňa si v konaní uplatnila náhradu škody vo výške 685,85 eur, ktorá pozostávala z nákladov právnej pomoci vo výške 539,71 eur uhradených AK JUDr. C., avšak súd mal z vyjadrení JUDr. C. zo dňa 05.03.2013 preukázané, že v trestnom konaní, v ktorom zastupovala žalobkyňu, žalobkyňa jej žiadnu zálohu neposkytla. Je teda preukázané, že žalobkyňi žiadna materiálna ujma z titulu vyplatených trov právneho zastúpenia JUDr. C. nevznikla. Žalobkyňa preto neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala v tejto časti oprávnenosť svojho nároku, a to v časti existencie vzniknutej škody v príčinnej súvislosti s hore uvedeným nezákonným rozhodnutím. Čo sa týka uplatnenej sumy 150,- eur, ktorú mala zaplatiť firme Rokko Invest s.r.o. za spracovanie odvolania, súd ani v tejto časti uplatnený nárok žalobkyňi nepriznal z dôvodu, že uvedená spoločnosť nie je oprávnená poskytovať právne služby, prípadne zaplatená odmena nemôže byť trovami konania. Trovy obhajoby z titulu trov právneho zastúpenia môžu byť tvorené len právnym zastúpením advokáta. Z uvedeného preto súd v časti nároku na náhradu škody považoval návrh za nedôvodný a zamietol ho. Žalobkyňou uplatnená suma vo výške 146,14 eur ako ušlá mzda žalobkyňi súdom bola priznaná, pretože žalobkyňa preukázala ušlý zárobok za účasť na šiestich úkonoch po 24,36 eur - priemerný zárobok z HBP a.s. Prievidza (výsluch na polícii 3x, 1x preštudovanie vyšetrovacieho spisu, účasť na pojednávaní 1x OS Prievidza, 1x KS Trenčín). Z tohto dôvodu preto súd v časti nároku na náhradu škody považoval nárok za preukázaný a dôvodný, preto v tejto časti žalobe vyhovel. Žalobkyňa sa okrem náhrady škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby, nákladov za spracovanie odvolania a ušlej mzdy domáhala aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4 000,- eur, ktorej dôvodnosť odvodzovala od toho, že počas celého trestného konania žila v strese. Ďalej tvrdila, že napriek zásade prezumpcie neviny väčšina obyvateľov sa touto zásadou neriadi a boli náchylní veriť, že trestný čin spáchala, týmto obdobím trpeli najviac deti, a to preto, že v čase ich dospievania netrávila spolu s nimi čas v ich domácnosti. Všetky dôsledky kladie za vinu Okresnému súdu Prievidza za to, že čo mal riešiť prvé, tak to riešil posledné. Z bytu sa vystaňovala, žije v podnájme, je bezdomovec. Jej zlý psychický stav riešila návštevou psychiatrickej ambulancie, psychická trauma sa prejavila výrazne oznámením polície, že ju chcú zobrať do väzby. Z hľadiska posúdenia uvedených tvrdení žalobkyne bolo predovšetkým podstatné vyriešiť otázku vyplývajúcu z § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého predpokladom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch je skutočnosť, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd pri posudzovaní tohto nároku vychádzal zo záveru nadriadeného súdu, ktorý v zrušujúcom uznesení uviedol, že rozhodnutie KS v Trenčíne 23To/104/2010 zo dňa 25.11.2010 v zásade nie je možné vnímať ako dostatočné zadosťučinenie. Preto sa súd vzhľadom k záverom nadriadeného súdu opätovne zaoberal výškou náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na spôsobenú ujmu, následky a dĺžku a okolnosti trestného stíhania z dôvodu, že žalobkyňa bola počas celého trestného konania vystavená stresu, úzkosti a došlo k zhoršeniu jej zdravotného stavu, čo vyplýva zo svedeckých výpovedí, predovšetkým E. C., G. K., C. K. a z lekárskej správy týkajúcej sa zdravotného stavu žalobkyne. Súd v tejto časti rozhodol tak, že žalobkyňi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 500,- eur, a to aj z dôvodu, že žalobkyňa v konaní súdu aj ďalšou výpoveďou svedka C. K. (syna žalobkyne) preukázala, že ujma, ktorú súdu zdokumentovala, jej vznikla v prevažnej časti v

priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, resp. v dôsledku hrozby rozhodnutia o väzbe. Žalobkyňa preukázala príčinnú súvislosť medzi časťou nemajetkovej ujmy s trestným stíhaním, pretože sama vo svojej výpovedi uviedla, čo potvrdili aj jej synovia, že sa stretli s negatívnymi reakciami susedov, rodiny, pracovného kolektívu. Vzťahy s deťmi boli dobré, avšak v čase, keď jeden zo synov bol maloletý a druhý plnoletý, nemohla im zabezpečovať celodennú osobnú starostlivosť a stráviť s nimi obdobie ich dospievania (nutnosť vystať sa z bytu z dôvodu, že jej hrozilo odsúdenie, že neoprávnene užíva predmetný byt). Rovnako tak súdu preukázala, že mala psychické problémy aj v súvislosti s trestným stíhaním a bola vystavená stresu, úzkosti. V konaní bolo preukázané, že týmito psychickými problémami trpela aj pred obvinením, ale zhoršila sa jej situácia od podania obžaloby, t. j. od 23.09.2009 do oslobodzujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.11.2010, pričom toto obdobie trvalo viac ako jeden rok. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, že žalobkyňa mohla mať stres a stav úzkosti aj z dôvodu predchádzajúceho trestného konania, resp. prebiehajúcich občianskych konaní a exekúcií, súd udáva, že vnútorné pocity stresu, úzkosti a nepokoja nie sú nijako merateľné a je len logické, že v situácii, v ktorej sa žalobkyňa nachádzala, jej začaté a pretrvávajúce trestné konanie tieto pocity len zintenzívnili. Súd berie zreteľ na to, že išlo o ženu, matku dvoch detí, ktorej trestné stíhanie zasiahlo do jej práva na súkromie v období po rozpade jej manželstva, trestné konanie teda zasiahlo výrazne do práva na vedenie rodinného života so svojimi deťmi bez toho, aby ona a jej deti boli vystavené vonkajším prejavom v súvislosti s trestným stíhaním (hrozba väzobného stíhania, neustále kontaktovanie žalobkyne políciou za účelom jej vylúčenia, zisťovanie zdravotného stavu a podobne). Okolie žalobkyne ju vnímalo negatívne ako osobu trestne stíhanú bez rešpektovania prezumpcie neviny. Vychádzajúc teda zo zákonných kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď súd prihliadol na osobu žalobkyne (ženu a matku dvoch nezaopatrených detí, s predchádzajúcimi psychickými problémami z rozpadu manželstva), závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov v súkromnom a spoločenskom uplatnení (ujma v rodinnom živote, vyvolanie stavov úzkosti, stresu, hrozba väzobného stíhania, zhoršený zdravotný stav), súd považoval za primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 3 500,- eur. Aj podľa rozhodnutia NS SR 4Cdo 125/2019 zo dňa 27.08.2019, podľa ktorého u nemajetkovej ujmy ide „o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky a nie je možné vidieť žalobcu do úlohy púheho objektu, ktorý sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci.... najvyššiu mieru ochrany požíva ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda“. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä ak sa preukáže, že bolo do začiatku nezákonné. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za ustálenú súdnu prax NS SR možno považovať záver, že všeobecný súd je povinný určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúru ústavného súdu a ESLP, iné rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (z posledných rozhodnutí napr. NS SR 3Cdo 25/2019 z 20.06.2019, 2Cdo 30/2019 z 30.09.2019, 3Cdo 19/2018, 2Cdo 112/2017, 3Cdo 17/2017, 6Cdo 37/2012, 6Mcdo 15/2012). Vo veci 2Cdo 30/2019 NS SR vyslovil, že podľa judikatúry ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Winkler v. SR, Tostoy Miloslavsky v. Spojené Kráľovstvo, Público Comunicacáo Social, S.A. v. Portugalsko, Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené Kráľovstvo), ďalej, že by mala byť zohľadňovaná výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia, alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia, alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko). Súd vzhľadom na dĺžku trestného konania od 23.09.2009 do 25.11.2010, teda približne rok aj mesiac považoval vzhľadom na uvedené primeranú nemajetkovú ujmu 3 500,- eur, keď zohľadňoval uvedené skutkové okolnosti. Denné odškodné predstavuje približne 8,80 eur (3 500,- eur : počet dní trestného stíhania približne 400 dní). Pre porovnanie súd uvádza priznané odškodné za nezákonné stíhanie vo veci Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co 144/2015, kde na deň trestného stíhania pripadlo 5,- eur odškodnenia, avšak v danej veci išlo o iné skutkové okolnosti trestného stíhania a preukázané iné následky trestného stíhania. Súd porovnal aj iné súdne rozhodnutia priznávajúce odškodnenie z titulu nemajetkovej ujmy napríklad za neprimerane dlhé trestné konanie, ktoré priznávajú odškodnenie priemerne od 1 000,- eur za jeden rok dĺžky trestného konania, i keď i tu súd zdôrazňuje, že vždy sú najpodstatnejšie skutkové okolnosti každej jednotlivéj veci. O nároku na

náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 4 685,85 eur, priznaná jej bola suma 3 646,14 eur. Úspech žalobkyne v konaní teda predstavuje 77,82 %, úspech žalovanej v konaní bol 22,18 %. Súd vzhľadom k tomu, že čistý úspech žalobkyne bol vo výške 55,64 %, preto priznal žalobkyňi náhradu trov konania v rozsahu 55,64 %.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to proti výroku I., ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi náhradu škody vo výške 3 646,14 eur. Odvolanie podala z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietala, že žalobkyňa v priebehu celého konania nepreukázala súvislosť medzi nemajetkovou ujmom a trestným stíhaním. Sama uviedla, že sa nestretla s negatívnymi reakciami susedov a tí iba prejavili zvedavosť. Taktiež uviedla, že vzťahy s bývalým manželom boli rozvrátené dávno pred začatím trestného konania a vzťahy s deťmi mala aj naďalej dobré. Psychické problémy žalobkyne nevznikli iba v súvislosti s vedením trestného konania, tými trpela už predtým a pramenili z ťažkého rozvodu manželstva, nezhôd v manželstve. Sama žalobkyňa uviedla, že pred vedením trestného konania, ale aj počas neho existovalo množstvo iných stresových faktorov odlišných od trestného konania, ktoré boli spôsobené civilnými a exekučnými konaniami. Z výpovede svedkyne MUDr. N. vyplýva, že žalobkyňa bola jej pacientkou od roku 1999. Od roku 2000 opakovane navštívila jej ordináciu s problémami, ktoré vyplývali z konfliktov v manželstve. Taktiež jej bola v tom čase nasadená aj liečba a doporučená psychologická a psychiatrická konzultácia. V súvislosti s otázkou príčinnej súvislosti žalovaná poukázala na rozsudok NS SR 5Cdo 126/2009 zo dňa 30.06.2010. Ďalej uviedla, že nemajetková ujma nie je prostriedkom náhrady škody spôsobenej na zdraví, ktorú treba preukázať dôkaznými prostriedkami. Vzhľadom na dĺžku trestného konania od 23.09.2009 do 25.11.2010 považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobkyňi nemajetkovú ujmu vo výške 3 500,- eur. Žalobkyňa bola v roku 2009 dlhodobo PN z dôvodu pracovného úrazu, a preto sa nedostavovala na výsluchy, čo vyplýva zo spisu ČVS: ORP-1559/1/OSV-PD/09, ale aj z výpovede svedka Mgr. X. A.. Za dĺžku trestného konania nenesie zodpovednosť výlučne žalovaná, ale aj samotná žalobkyňa. Preto súd nemohol za dôvod priznania nemajetkovej ujmy považovať celú dĺžku trvania trestného konania. Základným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je vyhodnotenie, že samotné skonštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity však musí preukázať žalobca, keď nemajetková ujma má byť určitou odmenou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pritom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, či dobré meno a povesť osoby. V danej veci žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala existenciu takej intenzity, ktorá by zakladala jej právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať iba prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Nijakým spôsobom nepreukázala ani to, že postupom orgánov činných v trestnom konaní vznikli nepriaznivé následky v jej súkromnom živote, prípadne v spoločenskom živote. Psychickými problémami trpela už pred začatím trestného stíhania. Pokiaľ bol súd toho názoru, že jej pretrvávajúce psychické problémy sa začatím trestného stíhania zhoršili, mal určiť mieru, akou vedenie trestného stíhania malo vplyv na zhoršenie jej stavu. Nie je spravodlivé, aby žalovaná znášala všetky následky zhoršeného psychického stavu počas vedenia trestného stíhania, pokiaľ boli čo i len sčasti spôsobené inými príčinami. Žalobkyňa bola už odsúdená rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/117/2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.04.2008 na podmienkový trest odňatia slobody 2 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok do 16.04.2009. Nie je teda možné jednoznačne vylúčiť, že jej zlý psychický stav bol spôsobený a súvisel aj s týmto právoplatným rozhodnutím a nie iba výlučne s vedením trestného stíhania pod ČVS: ORP-1559/1/OSV-PD/09. Týmto okolnosťami sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Žalovaná je toho názoru, že zo strany súdu prvej inštancie došlo pri posudzovaní otázky príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím súdu a uplatňovanou škodou k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci ako aj k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že plne súhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením. Uviedla, že žalovaná v odvolaní citovala judikatúru, ktorá sa netýkala tohto konania. Žalovaná nemôže úspešne citovať judikatúru a použiť právnu argumentáciu z rozhodnutí, ktoré ani obdobným skutkovým stavom, ani právnymi závermi nesúvisia s prejednávanou vecou. Rozhodnutie NS SR 5Cdo 124/2009 je rozhodnutím, v ktorom sa súd zaoberal nedostatočnou špecifikáciou právneho titulu nesprávneho úradného postupu a náhrady škody. V tomto konaní sa jedná o nezákonné rozhodnutie a bola priznaná nemajetková ujma. V otázke preukázania príčinnej súvislosti vykonal súd rozsiahle dokazovanie a argumenty, ktoré používa žalovaná, sú vytrhnuté z kontextu.

Ako podrobne odôvodnil okresný súd vo svojom rozsudku, keď poukazuje na to, že každá trestné stíhanie je spôsobilé spôsobiť ujmu. Trestné stíhanie bolo od začiatku nezákonné. Poukazuje na to, že v prípade nepriznania nemajetkovej ujmy by takéto závažné porušovanie zákona pôsobilo veľmi cynicky. Podľa žalobkyne by to podporilo pocit beztrestnosti orgánov štátnej moci, ktoré by mohli začať trestné stíhanie voči komukoľvek len na základe svojho voľného uváženia. Veď keby sa nakoniec aj preukázali skutočnosti, ktoré tvrdila obžaloba, nebol by to trestný čin. Takéto konanie štátnych orgánov je neprípustné v demokratickej spoločnosti a jedná sa o hrubý zásah do osobnostných práv žalobkyne. Podľa žalovanej má byť nemajetková ujma určitou odmenou za protiprávny stav. V žiadnom prípade sa nejedná o odmenu za protiprávny stav. Ak sa má jednáť o náhradu nemajetkovej ujmy, tá tiež nie je odmenou, ide o náhradu ujmy, ktorá je nemajetková, nemateriálna. Pri nemajetkovej ujme sa táto nedá vypočítať, lebo je nehmotná, ale existujú kritériá, ktoré vedú tento zásah ohodnotiť. Odôvodnenie rozsudku cituje viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a je zjavné, že okresný súd sa s nimi vysporiadal a v zmysle právneho názoru nimi vysloveného primerane ohodnotil výšku nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa veľmi zle znášala trestné stíhanie, bola v tomto konaní obmedzená na svojich právach aj tým, že bola stíhaná za to, že užíva svoj vlastný byt. Do bytu nemohla vstúpiť a zároveň bolo jej povinnosťou starať sa o svoje deti a musela variť a dovážať potraviny svojim deťom, tieto im odovzdávať a čakať ich pred školou a mnoho ďalšieho. Musela absolvovať celý tento stresujúci stav, ale napriek tomu si musela nájsť iné ubytovanie a zároveň znášať trestné stíhanie. V rámci trestného stíhania jej hrozilo aj vzatie do väzby, čo bolo v konaní preukázané. Uvedená hrozba vzatia do väzby ju tiež psychicky prenasledovala, lebo keď uplynuli zdravotné dôvody, pre ktoré do väzby vzatá nebola, tak pokus o vzatie do väzby sa mohol opakovať. Jednalo sa o svojvôľu orgánov činných v trestnom konaní. V súvislosti s tým, ako žalobkyňa pociťovala ujmu, svedčia jej vyjadrenia na pojednávaniach a v písomných podaniach, na ktoré poukázala. Podľa svedka C.. X. A. sa žalobkyňa nedostavovala na výsluch z dôvodu pracovného úrazu. Svedok vypovedal, že si nepamätá koľkokrát žalobkyňu predvolával, nevie, kedy neprišla, nevie, v akej lehote sa nedostavila na výsluch, nevie, či ju vypočúval po ich osobnom stretnutí. Žalobkyňa nevie, čo má jeho výpoveď preukázať, keď on sám nevie. Podmienka uložená žalobkyňi v konaní okresného súdu 1T/117/2017 uplynula dňa 16.04.2009 a trestné konanie v tejto veci začalo asi o pol roka neskôr. Žalobkyňa bola uznaná vinnou z toho, že dňa 15.06.2006 približne od 17.00 hod. do 23.45 hod. a dňa 13.11.2006 približne o 21.15 hod. neoprávnene bránila oprávnenému užívateľovi G. K. vstúpiť do bytu č. X vo vchode č. XX na ulici M. N. v G. tak, že vymenila FAB vložku zámku na vchodových dverách do bytu a G. K. sa preto do bytu nemohol dostať a do bytu ho v oboch uvedených prípadoch vpustila až po príchode policajnej hliadky, teda neoprávnene bránila oprávnenej osobe v užívaní bytu, čím spáchala pokračovací prečin neoprávnenej zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona, za čo bola odsúdená k trestu odňatia slobody v trvaní 2 mesiace podmienčne na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Žalobkyňa si s odstupom času nemyslí, že uvedené konanie spíňa spoločenskú nebezpečnosť na úrovni trestného konania - prečinu, nehovoriac o tom, že okolnosti popísané v skutkovej podstate neboli pravdivé a úplné. Bol to jej bývalý manžel, ktorý sa k nej správal násilnícky a za svoje konania bol i postihnutý. Vzhľadom k tomu, že manžel sa vyhrážal známosťami na najvyšších miestach a v skutočnosti mal známych vplyvných politikov, a tiež z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov žalobkyne na obhajcu prijala tento nízky trest. Nakoniec i v trestnej veci, ktorá je predmetom tohto konania, mala finančné problémy a nemohla si celý čas platiť advokátov. Na základe uvedeného má žalobkyňa za to, že odvolanie žalovanej je nedôvodné. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe žalobkyne, keď jej priznal náhradu škody vo výške 146,14 eur z titulu ušlej mzdy a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 500,- eur na tom právnom závere, že orgán činný v trestnom konaní vydal nezákonné rozhodnutie - uznesenie ČVS: ORP-1559/1-OVS-PD-2009 zo dňa 23.09.2009, ktorým sa začalo jej trestné stíhanie, pričom trestné konanie sa

právoplatne skončilo oslobodením žalobkyne spod obžaloby až rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 23To/104/2010 zo dňa 25.11.2010 z dôvodu, že stíhaný skutok nie je trestným činom. V danej veci ide o nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania a pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak bolo trestné stíhanie zastavené, alebo obvinený bol spod obžaloby oslobodený, okrem iného aj z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, uznesenie, ktorým bolo obvinenie vznesené a aj záväzný pokyn prokurátora sú vždy nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Žalobkyňa sa mala podľa uznesenia o vznesení obvinenia dopustiť trestného činu neoprávneného zásahu do práv k bytu, v ktorom býval jej bývalý manžel, jej deti a ona byt užívala napriek tomu, že v tom čase existovalo rozhodnutie súdu o jej povinnosti sa z bytu vysťahovať, avšak na druhej strane existovali aj dôkazy svedčiace o jej vlastníckom práve k bytu, ktoré ju mohlo oprávňovať byt užívať. Žalobkyni priznaná náhrada škody vo výške 146,14 eur predstavuje preukázaný ušlý zárobok za účasť žalobkyne na šiestich úkonoch trestného konania po 24,36 eur (priemerný zárobok z HBP a.s. Prievidza; výsluch na polícii 3x, 1x preštudovanie vyšetrovacieho spisu, účasť na pojednávaní 1x OS Prievidza, 1x KS Trenčín). Žalobkyni bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 3 500,- eur s prihliadnutím na spôsobenú ujmu, následky a dĺžku a okolnosti trestného stíhania. Žalobkyňa bola počas celého trestného konania vystavená stresu, úzkosti a došlo k zhoršeniu jej zdravotného stavu, čo vyplýva zo svedeckých výpovedí, predovšetkým E. C., G. K., C. K. a z lekárskej správy týkajúcej sa zdravotného stavu žalobkyne. Nemajetková ujma vznikla žalobkyni v prevažnej časti v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, resp. v dôsledku hrozby rozhodnutia o väzbe. Žalobkyňa a jej synovia sa stretli s negatívnymi reakciami susedov, rodiny, pracovného kolektívu. Vzťahy s deťmi boli dobré, avšak v čase, keď jeden zo synov bol maloletý a druhý plnoletý, nemohla im zabezpečovať celodennú osobnú starostlivosť a stráviť s nimi obdobie ich dospievania z dôvodu nutnosti vysťahovať sa z bytu z dôvodu, že jej hrozilo odsúdenie, že neoprávnene užíva predmetný byt. Rovnako tak súdu preukázala, že mala psychické problémy aj v súvislosti s trestným stíhaním a bola vystavená stresu, úzkosti. Trestné stíhanie zasiahlo do jej práva na súkromie v období po rozpade jej manželstva, a to výrazne do práva na vedenie rodinného života so svojimi deťmi. Okolie žalobkyne ju vnímalo negatívne ako osobu trestne stíhanú bez rešpektovania prezumpcie neviny. Vychádzajúc zo zákonných kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď súd prihliadol na osobu žalobkyne (ženu a matku dvoch nezaopatrených detí, s predchádzajúcimi psychickými problémami z rozpadu manželstva), závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov v súkromnom a spoločenskom uplatnení (ujma v rodinnom živote, vyvolanie stavov úzkosti, stresu, hrozba väzobného stíhania, zhoršený zdravotný stav), súd považoval za primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 3 500,- eur.

6. Podstata odvolacích argumentov žalovanej bola koncentrovaná na tvrdenia o nesprávnych skutkových zisteniach a na tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení pri posudzovaní otázky príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a uplatňovanou škodou, keď podľa názoru žalovanej existovali ďalšie faktory, ktoré mali vplyv na psychické problémy žalovanej (predchádzajúce nezhody žalobkyne v manželstve a jej ťažký rozvod, jej iné civilné a exekučné konania, jej predchádzajúce odsúdenie), pričom žalobkyňa sama nesie zodpovednosť za dĺžku trestného stíhania, keď sa z dôvodu dlhodobej PN pre pracovný úraz nedostavovala na výsluchy a zásah trestného stíhania do osobnostných práv žalobkyne v takej intenzite, že by si vyžadoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobkyňa nepreukázala.

7. Žalovaná uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, skutkové závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovanej dodáva nasledovné.

11. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím,

12. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom konaní, v trestnom konaní, alebo v správnom konaní.

13. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

14. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

15. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

16. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

17. Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k uplatnenému nároku žalobkyne, ako aj k použitej obrane žalovanej. V súlade aj s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Súd prvej inštancie riadne zdôvodnil škodu ako takú, všetky jej atribúty, ako aj priznanú výšku majetkovej a nemajetkovej ujmy a odvolací súd na toto odôvodnenie poukazuje. Vznik škody, nezákonné rozhodnutie ako aj príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím bola v konaní jednoznačne preukázaná. Výška škody, ktorá bola uplatnená z titulu ušlého zárobku, bola uplatnená z dôvodu účasti žalobkyne na úkonoch trestného konania (vedeného v konečnom dôsledku nezákonne) či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom (tak súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom). Nemajetková ujma priznaná vo výške 3 500,- eur bola súdom prvej inštancie správne posúdená, odvolací súd ju považuje za primeranú a zodpovedajúcu kritériám uvedeným v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Podstatu odvolacích námietok žalovanej tvorí nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobkyne a nemajetkovou ujmu, ako

aj nesprávne právne posúdenie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmu, ktorá žalobkyni vznikla. Žalovaná však v odvolaní uvádzala námietky, ktoré uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie a súd prvej inštancie sa s nimi dostatočne vysporiadal. Uznesenie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia žalobkyni bolo nezákonné, keď skutok, pre ktorý bolo voči žalobkyni vedené trestné stíhanie, nebol trestným činom, a z tohto dôvodu bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená. Ako správne skonštatoval súd prvej inštancie aj s uvedením rozsiahlej judikatúry, uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je nutné považovať za nezákonné z dôvodu oslobodenia žalobkyne spod obžaloby, pretože stíhaný skutok nebol trestným činom, v dôsledku čoho žalovaná je objektívne zodpovedná za škodu, ktorá v dôsledku toho žalobkyni vznikla, a ktorej zodpovednosti sa žalovaná nemôže zbaviť. Pokiaľ ide o priznanú náhradu majetkovej škody, túto žalovaná v odvolaní nenamietala. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, tak z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že trestné konanie výrazným spôsobom zasiahlo do osobnostných práv žalobkyne, najmä do jej rodinného a súkromného života, spôsobilo jej stres, úzkosť a malo tak vplyv aj na jej psychický stav. V rozpore s vykonanými dôkazmi je tvrdenie žalovanej o nepreukázaní súvislosti medzi nemajetkovou ujmu žalobkyne a trestným stíhaním. Z výpovede ošetrojúcej lekárky žalobkyne MUDr. N. a Mgr. A., ktorý v dotknutom trestnom konaní vystupoval ako vyšetrovateľ, bolo jednoznačne preukázané, že v čase trestného stíhania navštívil policajt spolu so žalobkyňou ošetrojúcu lekárku žalobkyne za účelom overenia zdravotného stavu žalobkyne pre účely vykonávania úkonov v trestnom konaní v čase, keď bola žalobkyňa práceneschopná pre pracovný úraz. Z výpovedí uvedených svedkov v spojení s výpoveďou žalobkyne bolo jednoznačne preukázané, že policajt uvažoval o vzatí do väzby žalobkyne (hoc o väzbe v konečnom dôsledku rozhoduje súd), pričom táto hrozba musela mať nepochybne negatívny vplyv na psychickú stránku žalobkyne. Negatívny vplyv na psychiku žalobkyne a zásah do súkromia musel mať už samotný úkon návštevy lekárky žalobkyňou v sprievode policajta. Žalobkyňa bola stíhaná za užívanie bytu, ktoré malo byť neoprávnené. Užívanie bytu z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania prerušila, avšak jej nezaopatrené deti (maloletý syn a plnoletý syn, študujúci v tom čase na vysokej škole) v byte zostali, pretože žalobkyňa si našla ako podnájom iba jednu izbu u svedka C. v byte, kde on býval so svojimi deťmi. Svedeckou výpoveďou menovaného v spojení so svedeckými výpoveďami synov žalobkyne bolo preukázané, že v dôsledku trestného stíhania bolo výrazným a nenapraviteľným spôsobom zasiahnuté do rodinného života žalobkyne a malo to negatívny vplyv na jej psychické zdravie a spôsobovalo stres, čo sa prejavilo i vypadávaním vlasov. Žalobkyňa síce už predtým mala konflikty so svojim manželom a jej manželstvo bolo rozvedené, avšak so synmi mala dobrý vzťah a v dôsledku trestného stíhania sa od nich odsťahovala a nemala možnosť s nimi bývať a starať sa tak o nich celodenne v ich bydlisku, v domácnosti, v ktorej spolu predtým žili, a preto im starostlivosť poskytovala tým spôsobom, že im nosila jedlo a brávala ich použitú bielizeň, ktorú im následne vrátila vypranú, čo sa však dialo pred vchodom do bytového domu a so svojimi deťmi sa stretávala mimo bytu, kde deti vyrastali. V dôsledku toho sa stala terčom posmechu okolia, že je „pojazdnou kuchyňou“. Taktiež v dôsledku trestného stíhania bolo zasiahnuté do súkromia žalobkyne návštevami policajtov, žalobkyňa sa stala objektom záujmu okolia, ako aj objektom nemiestnych žartov a trestné stíhanie jej spôsobovalo stres, únavu a vyvolávalo u nej negatívne emócie. Okolie (rodina, susedia, pracovný kolektív) ju vnímalo negatívne, ako osobu trestne stíhanú, bez rešpektovania prezumpcie neviny. Zásah trestného stíhania do života žalobkyne, najmä do jej rodinných vzťahov s jej synmi, ale aj jeho negatívny vplyv na psychiku a emócie žalobkyne bol jednoznačný, bez rozumných pochybností preukázaný a predstavuje takú závažnú ujmu, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a vyžaduje si náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Do doby trestného stíhania žalobkyne mala táto síce konflikty a ťažký rozvod so svojim manželom, taktiež bola pred predmetným trestným stíhaním odsúdená za trestný čin tiež súvisiaci s konfliktmi s exmanželom, avšak trestné stíhanie, ktoré bolo voči žalobkyni vedené nezákonne, a od ktorého odvodzuje svoje nároky v tomto konaní, psychické problémy a stres žalobkyne výrazne prehýbili a najmä, a čo je podstatné, nenapraviteľne narušili jej fungovanie ako matky vo vzťahu k jej synom, s ktorými nemohla niekoľko mesiacov tráviť spoločné chvíle v jednej domácnosti, v dôsledku čoho bola vystavená posmežkom okolia, návštevám polície, a to všetko aj v čase, keď bola dôvodne práceneschopnou v dôsledku pracovného úrazu. Nebyť trestného stíhania, žalobkyňa by týmto následkom vystavená nebola a rozhodne by jej stres a psychické problémy nedosiahli takej intenzity. Príчинná súvislosť medzi nezákonným stíhaním a ujmu v nemajetkovej sfére žalobkyne je jednoznačná a vzhľadom na jej osobu - pracujúcu matku s nízkym príjmom, starajúcu sa o svoje deti v dôsledku stíhania „dištančne“, závažnosť vzniknutej ujmy a závažnosť následkov - psychické následky, posmežky okolia, stres a odlúčenie od dospievajúcich synov, ktorý následok je nenapraviteľný v tom zmysle, že čas, ktorý s nimi nemohla

byť, sa už nedá nahradiť, je priznaná náhrada nemajetkovej ujmy primeraná. Táto je primeraná aj s ohľadom na dĺžku konania a v neprospech výšky priznanej náhrady nemajetkovej sa nemožno stotožniť s argumentom žalovanej, že aj samotná žalobkyňa nesie zodpovednosť za dĺžku trestného konania, keď sa nemala dostavovať na výsluchy v dôsledku jej práceneschopnosti pre pracovný úraz. Žalobkyňa sa trestnému konaniu nevyhýbala, nerobila obštrukcie, keď už len z výpovede ošetrujúcej lekárky vyplynulo, že bola dôvodne práceneschopná pre úraz. Žalobkyňa navštívila svoju ošetrujúcu lekárku v sprievode policajta dobrovoľne práve za účelom preverenia možnosti realizácie úkonov trestného konania voči nej aj za situácie, že bola práceneschopná, v súvislosti s čím v nadväznosti na nezákonnosť trestného stíhania potom argument žalovanej vyznieva cynicky a je potom namieste vziať do úvahy okolnosť práceneschopnosti žalobkyne a v tom čase vykonávané úkony nezákonného trestného stíhania ako okolnosť, ktorá tiež determinuje výšku nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na osobu poškodenej (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.), ako osoby s nepriaznivým zdravotným stavom vystavenej úkonom nezákonného stíhania a tým neoprávneným zásahom do súkromia v oblasti jej zdravotného stavu. Predchádzajúce súdne konania žalobkyne, jej zdravotné problémy a vzťahové problémy, ktoré nepochybne mohli mať vplyv na jej psychiku, úzkosť a mieru stresu už pre dotknutým trestným stíhaním, sú nepochybné. Avšak aj na tieto okolnosti je potom v súvislosti s osobou poškodenej potrebné prihliadnuť ako na okolnosti odôvodňujúce určiť vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy, keď nezákonne vedené trestné konanie a ním vyvolaný zásah do súkromného života boli spôsobilé zintenzívniť stres, úzkosť a psychické problémy existujúce v dôsledku predchádzajúcich faktorov. Žalovaná v odvolacom konaní neuviedla žiadne tvrdenia týkajúce sa vecí samej, ktorými by sa súd prvej inštancie nebol zaoberal, tento aj v súvislosti s výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na viaceré rozhodnutia rôznych súdov vrátane najvyšších súdnych autorít a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na súdom prvej inštancie citované rozhodnutie NS SR 4Cdo 125/2019 zo dňa 27.08.2019 a v súvislosti s výškou priznanej náhrady ujmy, ktorá podľa súdu prvej inštancie predstavuje približne 8,80 eur za deň nezákonného trestného stíhania, odvolací súd dodáva, že táto je síce o niečo málo vyššia, ako ujma priznávaná v obdobných veciach za nezákonné trestné stíhanie v neväzobných veciach (napr. súdom prvej inštancie uvádzané rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co 144/2015, kde na deň trestného stíhania pripadlo 5,- eur odškodnenia), avšak je zároveň podstatne nižšia ako v prípade väzobných trestných stíhaní a zároveň zohľadňuje individuálne skutkové okolnosti prípadu a najmä nenapraviteľný neoprávnený zásah do súkromia žalobkyňa spočívajúci v jej odlúčení od synov v čase ich dospievania, ktorý zásah sa v určitej miere posúva smerom k zásahom spôsobeným väzbou, kedy je stíhaná osoba odlúčená od rodiny.

18. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej ako nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyne priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. O samotnej výške náhrady trov konania v prvoinštančnom, ako aj odvolacom konaní, rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).